

Holly Hepburn

Vertrek naar Darling Cove – deel 2

Diepe wateren

1

Eve

Eve Darling wist niet zeker wat erger was: de stank die uit Huxley kwam, de slijmerige bruine substantie die door zijn chocoladebruine vacht sijpelde of zijn blik van uiterste voldoening over wat hij had gedaan. Ze trok haar neus op en sperde haar betraande ogen open. ‘Is dat...’

Warren wendde zijn blik af van Eve en keek naar de labrador, die midden op het geplaveide boeren erf zat als een koning die zijn domein bewaakte. ‘Ja, dat is koeienvlaai,’ bevestigde hij. ‘Meer dan één, als ik voor rechter mag spelen. De korstige stukjes die aan zijn staart bungelen zijn een paar dagen oud, maar het spul dat langs zijn heupen naar beneden glijdt is vers van vandaag.’

Het was niet voor het eerst dat Eve zich afvroeg wat ze had gedaan om een hond te verdienen die het hemels vond om rond te rollen in de meest ranzige dingen die hij maar kon vinden. Hij was zo grondig bedekt dat het moeilijk te bepalen was waar het slijm ophield en waar zijn vacht begon. En verbeelde ze zich dit, of kwam er stoom van hem af in de kille ochtendlucht? ‘Het spijt me, Warren,’ zei ze, met de ongemakkelijke verlegenheid die ze altijd voelde wanneer ze haar excuses aanbood voor Huxley. ‘Is Mildred in orde?’

Haar buurman haalde zijn schouders op. ‘Ze is een Schotse Hooglander van vijfhonderd kilo. Ik denk niet dat Huxley een grote bedreiging voor haar vormt. Maar het was een geluk dat we haar kalfje in de stal hadden staan voor een controle bij de dierenarts. Je hoeft mij niet te vertellen dat moeders erg beschermend zijn over hun jongen en het was wellicht een ander verhaal geweest als Dora ook in het veld rondliep.’

De gedachte aan een woeste koe die uithaalde naar Huxley zorgde ervoor dat Eve's bloed koud werd. Mildred was normaal gesproken volgzaam en vriendelijk, terwijl ze vanonder haar roodbruine pony de wereld aanschouwde, maar Eve kon zich goed voorstellen dat de beschermende instincten van de koe werden aangewakkerd door een onstuimige labrador die rond haar acht maanden oude kalf stuiterte. Wat de zaken nog ondraaglijker maakte was dat dit niet de eerste keer was dat Huxley naar de naburige boerderij was ontsnapt. Eve had geen idee hoe hij het deze keer had klaargespeeld – ze wist zeker dat alle deuren en poorten dicht waren – maar op de een of andere manier had hij al haar beveiligingspogingen weten te omzeilen en een kans gezien om zijn vrijheid tegemoet te gaan. Warren was een begripvolle en aardige buurman, maar Eve was zich ervan bewust dat hij ook een boer was, met de harde zakelijkheid die bij die baan hoorde, en vroeg of laat zou zijn geduld opraken.

‘Ik weet het,’ zei ze. ‘En het spijt me. Ik heb me ingeschreven voor een training, om te proberen zijn reislust te beteugelen. We beginnen volgende week.’

‘Dat kan misschien helpen,’ zei Warren knikkend. ‘Al zijn niet alle honden in staat om zo iets te leren.’

Dat was iets waar Eve ook al over had nagedacht. Huxley was acht maanden oud toen hij bij haar kwam. Hij was een reddingshond die was opgegeven door een gezin dat niet had begrepen hoeveel zorg en beweging een opgroeiende labrador nodig had. Doordat Eve naast een privéstrand woonde had ze hem voldoende ruimte kunnen geven om te rennen, maar vier maanden later bleef Huxley zich nog steeds verzetten tegen haar pogingen om zijn zwerfgedrag te beteugelen. Ze kon alleen maar hopen dat een professionele training zou helpen. ‘Hij is slim. Ik moet hem alleen ervan overtuigen dat zijn hartje thuis ligt.’

Warren keek naar Huxley, die aan zijn eigen achterste zat te snuffelen alsof het een restaurantwaardige maaltijd was. ‘Ik weet dat het koud is, maar ik neem aan dat je hem wil afspuiten voordat je vertrekt.’

‘Ik denk dat ik geen andere keuze heb,’ zei ze met een treurige zucht. ‘De kans is groot dat ik achter het stuur flauwval als ik het niet doe.’

Het proces van Huxley schoonmaken zou veel sneller zijn gegaan als hij niet zo vastberaden was om in het water te bijten dat uit de slang spoot. De kou leek hem niet te deren, evenmin als de scherpe oostenwind die over de tuin floot. Hij was zo druk met vrolijk happen naar het water dat Eve over hem heen spoot, dat hij geen tijd had om het koud te krijgen. Pas toen het water schoon uit zijn bruine vacht stroomde en de haren glad en dun tegen zijn huid lagen, leek zijn enthousiasme voor het geïmproviseerde bad af te nemen.

‘Misschien zal dat je leren om niet in koeienpoep te rollen,’ zei Eve tegen hem, terwijl ze hem droogwreef met de versleten handdoek die Warren aan haar had gegeven.

Een nieuwe ijzige windvlaag raasde door de tuin en maakte dat Eve blij was met haar dikke jas en de wollen muts die haar blonde haren bedekte. Warren keek speculatief naar de lucht, die gehuld was in een paarsgrijze deken die zo dicht was dat het zwakke maartzonlicht geen enkele kans maakte om door te breken. ‘De wind steekt op. Je kunt maar beter gaan.’

Eve rilde en dat was slechts deels te wijten aan de winterse wind. De weersvoorspellers waarschuwden het hele land al dagen voor een nieuwe storm uit het oostelijke koudefront, zogenaamd woester dan de vorige, maar Eve had gehoopt dat Ennisfarne zou ontsnappen aan de ergste sneeuw, of althans aan de wind. De scheepsvoorspellingen van die ochtend hadden een eind gemaakt aan haar optimisme. Er waren stormachtige winden en Siberische temperaturen op komst, die naar verwachting het hele weekend zouden aanhouden, en de eilandbewoners bereidden zich voor door alle luiken dicht te slaan. ‘Kom op, Hux,’ beval ze, terwijl de hond zich nog eens krachtig uitschudde. ‘Tijd om je naar een warmere plek te brengen.’

Nadat ze Warren nogmaals had bedankt zette Eve Huxley achter in de oude Land Rover die ze deelde met Aiden en navigeerde ze de auto over de smalle wegen. Ze hoorde het gebrul van de golven toen de steile kalkstenen boog aan het einde van Darling Cove in zicht kwam en Eve werd opnieuw geraakt door de blauwpaarse, onheilspellende lucht. Het tij beukte al tegen de voet van de boog, hoger dan normaal het geval was op dit tijdstip van de dag, maar wat vaak

gebeurde tijdens bijzonder harde wind. De golven werden bedekt door denderende witte paarden die wild naar het strand galoppeerden. Aan haar rechterzijde trok een flits Eve's aandacht – Dune Cottage – en ze waagde een vlugge blik erop toen ze de ingang van de kleine parkeerplek passeerde, zichzelf ervan verzekerd dat alles in orde was met het vakantiehuis. Niet dat ze problemen had verwacht. Het kleine witgeverfde huisje had in de afgelopen tweehonderd jaar alle weersomstandigheden doorstaan en Eve zorgde ervoor dat het goed werd onderhouden. Mits er niets ernstigs zou gebeuren, had Eve er alle vertrouwen in dat haar huurder knus en veilig binnen de muren zou blijven. Die gedachte zorgde voor een spottend glimlachje om Eve's mond. Knus was niet een woord waarvan ze dacht dat iemand het ooit zou associëren met Logan Silk. Koel, mysterieus en gespannen pasten beter bij hem, met meer dan een vleugje humeurigheid. Eve zou de eerste zijn om toe te geven dat ze een hekel aan hem had toen hij net op Ennisfarne arriveerde, maar toen ze Logan een beetje had leren kennen – en nog belangrijker, de reden ontdekte achter zijn stekelige gedrag – was een groot deel van haar afkeer weggeëbd. Haar broer Aiden had op speelse wijze gesuggereerd dat de ommekeer te maken had met de onthulling dat hun huurder een wereldberoemde fotograaf was en Eve kon niet ontkennen dat het haar nieuwsgierigheid had aangewakkerd. Maar het was vooral medeleven, nadat een gemeen interview de voorpagina had gehaald, dat haar mening werkelijk had veranderd. En nu betrapte ze zichzelf erop dat ze op het strand naar hem uitkeek en dat ze de verleiding weerstond om telkens bij hem langs te gaan, onder het valse voorwendsel dat ze zijn huisbaas was. Ook dit was niet aan de aandacht van haar broer ontsnapt.

‘Vraag hem mee uit,’ stelde hij de laatste keer voor toen hij Eve betrapte terwijl ze afwezig uit het raam staarde naar het gele zand. ‘Wat is het ergste dat er kan gebeuren?’

Eve keek hem met een vlakke blik aan. ‘O, geen idee. Hij kan me in mijn gezicht uitlachen?’

Aiden schudde zijn hoofd. ‘Ik denk niet dat hij dat zal doen. Hij zal zich waarschijnlijk gevleid voelen.’

Dit was typerend voor haar jongere broer, die volgens Eve nog

nooit in zijn leven aan zichzelf had getwijfeld. ‘Haha,’ had ze geantwoord, terwijl ze probeerde om het beeld van Logans minachtende blik van zich af te schudden. ‘Ten eerste is hij het gewend om met supermodellen te daten. Ten tweede is hij op Ennisfarne om te herstellen na een relatiebreuk. En als laatste, en tevens belangrijkste, ben ik niet geïnteresseerd.’

Aiden had geglimlacht op de manier die Eve al haar hele leven irriteerde. ‘Natuurlijk ben je niet geïnteresseerd. O, is hij dat daar op het strand?’

Eve had haar hoofd zo snel gedraaid dat ze zichzelf bijna een whiplash bezorgde. ‘Waar?’

‘Ik heb mijn punt gemaakt,’ had haar broer gezegd, met een grijns die zo zelfvoldaan was dat Eve hem het liefst wilde knijpen.

De herinnering aan dat gesprek moedigde Eve aan om wat harder op het gaspedaal te trappen toen ze Dune Cottage passeerde, voor het geval haar onderbewustzijn de naderende storm als excuus zou gebruiken om binnen te vallen. Met haar ogen op de weg gericht volgde ze de bocht naar Darlings. Het gebouw was gevestigd tegen de rand van de klif, alsof het omlaag werd geduwd door de drukende lucht, en de glazen gevel stond onbewogen overeind tegen de beukende golven verderop op het strand. Een paar dappere meeuwen vlogen mee op de windstoten, maar Eve wist zeker dat de meeste dieren een schuilplaats hadden gezocht in de steile kustlijn die de eilanden omringde. Er kon niet meer boven de zee worden gevlogen zodra de storm toenam en sneeuwbuien losbarstten.

Aiden trof haar bij de deur van het huis dat grensde aan de bar. Hij keek naar Huxley en geamuseerdheid danste in zijn ogen. ‘Zo te zien heeft iemand het naar zijn zin gehad. Ik zou je een schouderklopje willen geven, Hux, maar er hangt een duidelijke geur van eau-de-poep aan je.’

‘Daar heeft hij in gerold,’ verzuchtte Eve. ‘Ik zal hem in bad doen, maar dit soort geurtjes blijft lang hangen.’

‘Dat doen alle goede parfums,’ antwoordde Aiden met een stalen gezicht. ‘Het is maar goed dat we de komende twaalf uur niet met hem binnen hoeven te zitten.’

‘Hou op,’ zei Eve kreunend. ‘En over binnen zitten gesproken;

we moeten de stormluiken voor de ramen sluiten. *The Shipping Forecast* meldde storm met windkracht negen.'

Haar broer trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat is de sterkste storm die we in tijden hebben gehad, al klinken de koude temperaturen ook niet bepaald leuk. Ik heb een grote voorraad houtblokken uit de schuur gehaald, zodat het vuur in elk geval niet uitdooft.'

'Bedankt,' antwoordde Eve, terwijl haar gedachten weer afdwaalden naar Logan. Zou hij weten dat hij brandstof moest inslaan voor het geval de stroom uitviel? De onderzeese leidingen die Ennisfarne van water voorzagen waren doorgaans betrouwbaar, maar als zich een probleem voordeed op het vasteland... Misschien moest ze hem toch nog snel een bericht sturen, voordat het weer begon te verslechteren, om zichzelf gerust te stellen.

'Geen probleem,' zei Aiden. 'Zal ik me anders met de stormluiken bezighouden, dan kan jij meneer Stinkzak in bad doen.'